

JETHRO TULL THE ZEALOT GENE

Rybář z Efezu

Desítka vydala se cestou kamenitou
Za své svaté hříchy trpět
Jen velký zrádce chybí
Asi se zabil nebo natrhl si kůži
A teď ten mladý milovaný
Poslední otce Zebedea syn
Přichází do města Efezu
By ryby navnadil a k sobě přitahoval

Nahodí vlasec, sedí a tiše čeká
Až ťukáním se prozradí
Zvědavost pomíjívá
Nutkání vnitřní, lehká přitažlivost
Sladce pak zazpívá své večeri
Zazpívá o zázracích, o pohádek kráse
Jak z ječných bochníků a ze dvou rybek
Pro davu stvořit krmě dá se

A ten rybář z Efezu
Bojiště ducha prozkoumává
O kříži a o koruně trnité
Příběh tu vypráví a praporem svým mává

Těžko se žije dál
S vinou přežití náhodného
Jediný když šťastně z nebe spadneš
Přistáním tvrdým těla svého
Zas cestu kamenitou šlapat se vydáš
Odměny martýria se ti nedostane
Celé roky čekat, než k desítce se přidáš
A ona celá jako v pohádce zas vstane

Zkouška s jedem v poháru
Pak zase vroucí olej pálí
Na ostrově Artemidině lopotit se
Nakonec paměti sepsat kdesi v dáli
Později v Efezu spočinout
Uprostřed tuctu sám a cizí
Když přístav pomalu se dusí
Úlovek na obzoru mizí

A ten rybář z Efezu
Byl osud druhů jemu znám?
Jejich konec neblahý, tvrdé zúčtování
Bez bratří ocitl se sám

Ian Anderson

Translation © Vladimír Řepík